

Кожне моє слово

КУПИТИ

Саманта Макаллістер нічим не відрізняється від інших популярних дівчат її класу. Та під випрямленим волоссям і бездоганим макіяжем ховається таємниця, яку її друзі ніколи не зрозуміли б: у Сем «суто obsесивний» ОКР, і вона потопає у вирі темних думок і тривог, яких не може позбутися.

Коли кожен крок, кожную думку й слово доводиться перевіряти двічі, щоденне життя перетворюється на справжню боротьбу.

А ще гірше те, що її найкращі подруги миттєво стають отруйними через будь-яку дрібницю невдачі вбрання, непідходящий обід чи захоплення «не тим» хлопцем. Проте Сем розуміє, що було б справжнім божевіллям відмовитися від захисту найпопулярніших дівчат школи.

Тому коли Сем зустрічає Керолайн, їй доводиться тримати в таємниці свою нову подругу з чудовим почуттям гумору та повною відсутністю стилю так само, як і свої щотижневі візити до психіатра. Керолайн відкриває для Сем «Куточок Поетів» — потаємну кімнату, де збирається компанія диваків, яких школа просто не помічає. Сем одразу відчуває потяг до цих людей, особливо до хлопця з гітарою і хистом до віршування, і поступово відкриває в собі нову сторону. З часом вона починає почуватися «нормальнішою», ніж будь-коли серед популярної компанії... аж доки не знаходить нову причину засумніватися у своєму здоровому глузді та всьому, що їй дороге.

шість місяців тому

Не варто мені читати ці записки.

Гейлі підрізає троянду і передає мені. Коли я прикріплюю записку до стебла блискучою рожевою стрічкою, мимоволі читаю її. Ця, здається, занадто сентиментальна, та все одно мила. Я передаю троянду Олівії, і вона кладе її у призначене для квітів відро.

— Та ну! Народ... — Олівія фиркає, голосно сміється і перевертає картку в руці. Напевно, вона теж їх читає. — Не знаю, хто це написав, але... бідолашний хлопець. Ну занадто банально!

Ми передаємо одна одній цю нещасну спробу освідчитися. Алексіс валиться на моє ліжко від сміху. Кейтлін і Гейлі аж згинаються від реготу. Зрештою я теж приєднуюся.

— Це нечесно. Досить читати їх, — кажу, ховаючи троянду всередині відра. Просто захотілось захистити цього незнайомця, який вилив своє серце на папір заради дівчини з математичного класу на ім'я Джессіка. Олівія хапає стіс карток переді мною і починає їх гортати.

— Боже, хто ці люди і чому ми їх не знаємо?

— Тому що ми не невдахи? — пропонує Алексіс.

— Просто школа велика, — додає Гейлі.

— Гаразд, нумо до роботи. Квіти в'януть, — Кейтлін досі сміється, повертаючись до своєї ролі керівниці благодійної акції до Дня Святого Валентина. — Олівіє, раз тобі так подобаються записки, поміняйся із Самантою.

Олівія хитає головою так, що волосся, зібране у хвіст, аж злітає:

— Нізащо, мені подобається моя робота.

— Тоді я поміняюся. Рука вже втомилася, — каже Гейлі.

Я беру троянду з відра й підіймаю ножиці, що лежать на підлозі. Варто мені просунути пальці в отвори, як несподівана думка проноситься в голові. Перш ніж я встигаю зреагувати, відчуваю, як мозок чіпляється за неї і міцно тримає, готовий боротися. Рука починає тремтіти, а в роті стає сухо.

Це лише думка.

Кидаю ножиці на підлогу і струшую руками, озираючись навколо, щоб перевірити, чи ніхто не дивиться.

Я контролюю себе.

Пробую знову. Троянда в одній руці, ножиці в другій. Стискаю їх, але не можу втримати, адже долоні липкі, а пальці поколює від нервів. Дивлюся на Кейтлін, яка сидить навпроти мене, — її обличчя розпливається перед очима, а мене накриває хвиля нудоти.

Дихай. Подумай про щось інше.

Якщо відріжу раз, не зможу зупинитись, я точно знаю. Перейду до наступної троянди і ще однієї — і не зупинюсь, поки не побачу просто купу порізаних стебел, пелюсток та листків.

А потім я пошматую ці милі, щиро написані любовні записки. Кожну з них.

Боже, це ж ненормально.

Потім потягнув ножицями до хвоста Олівії й обріжу його прямо біля резинки.

Прокляття! Думай про інше. Думай про інше.

— Мені треба попити води, — кажу я, коли встаю, і сподіваюсь, що жодна з них не помітила піт, який проступив у мене на чолі.

— Зараз? — запитує Кейтлін. — Та ну, Саманто, тут ще трохи залишилось.

Ноги підкошуються, і я не впевнена, що зможу спуститися вниз, але якимось чином ножиці зникли, а замість них у руці опинилися перила. Прямую на кухню й підставляю руки під кран.

Вода холодна. Слухай воду.

— У тебе все добре? — голос Пейдж пробивається крізь потік моїх думок. Я навіть не побачила свою молодшу сестру, яка виконувала домашнє завдання за столом. Саме тоді помічаю набір ножів. І пару ножиць.

Я могла б легко відрізати її волосся.

Відступаю назад, допоки спина не притискається до холодильника. Ноги не витримують, тому зісковзую на підлогу, стискаючи обома руками голову. Намагаюсь закрити долонями очі й поринути в темряву, повторюючи мантру.

— Сем, розплющ очі, — голос мами звучить десь у далині, але я йому корюсь. Коли роблю, як вона наказала, бачу, що наші обличчя буквально ніс у ніс. — Поговори зі мною. Негайно.

Дивлюсь на сходи широко розплющеними очима.

— Не хвилюйся, — каже вона. — Вони нагорі і ні про що не дізнаються.

Чую, як мама шепоче до Пейдж, просить взяти пачку чипсів і піти нагору до моїх подруг, аби відволікти їх.

Потім вона хапає мене за руки так міцно, що її обручка впирається в одну з кісточок на моєму пальці.

— Це лише думки, — спокійно каже вона. — Повтори, будь ласка.

— Це лише думки, — я можу відтворити слова, але точно не спокій в її голосі.

— Добре. Ти все контролюєш.

Коли я відводжу погляд, вона стискає мої руки міцніше.

— Я все контролюю.

Вона помиляється. Не контролюю.

— Скільки думок мозок генерує автоматично щодня? — мама переходить до фактів, щоб допомогти мені заспокоїтись.

— Сімдесят тисяч, — кажу я, поки сльози скапують на мої джинси.

— Правильно. А чи керуєшся ти сімдесятьма тисячами думок щодня?

Хитаю головою.

— Звичайно, ні. Ця думка була однією з сімдесяти тисяч. Вона не особлива.

— Вона не особлива.

— Добре, — мама бере мене за підборіддя й підводить моє обличчя, щоб глянути у вічі. — Я люблю тебе, Сем.

Вона пахне своїм улюбленим лавандовим лосьйоном, і я вдихаю його. Стає легше, коли відчуваю, як нові, кращі думки переборюють старі та темні.

— Про що б ти не думала — це нормально і не робить тебе поганою людиною. Зрозуміла? Тепер розкажуй.

Ми вже проходили через це. Такого не було вже давно, точно не так сильно, але мама чудово вживається у свою роль, наче це її друга натура. Вона добре натренована.

— Ножиці, — шепочу я, згинаючи голову, і почуваюся приниженою, хворою та брудною. Ненавиджу переказувати їй ці жахливі думки, але ще

більше ненавиджу, коли вони нападають ось так. Тому розмова — це зараз моє спасіння. Я теж добре натренована.

— Троянди. Волосся Олівії та... Пейдж...

Мама не дає закінчити. Вона міцно обіймає мене, і я хапаюсь за її футболку, схлипую їй в плече та повторюю, що мені шкода.

— Тобі нема за що вибачатись, — вона відхиляється й цілує мене в маківку. — Почекай тут, я зараз повернусь.

— Не треба, — благаю, але знаю, що це не спрацює. Вона робить те, що потрібно. Я впираюсь нігтями собі в потилицю тричі, знову і знову, поки вона не повернеться. Коли здіймаю очі, бачу маму, яка присіла навпочіпки переді мною і тримає на долоні ножиці.

— Візьми їх, будь ласка.

Не хочу навіть наближатись до них, але не маю вибору. Кінчиками пальців торкаюсь холодного металу і проводжу ними по лезу, легко, повільно, наче лоскочу поверхню. Коли дістаюсь ручки, просовую пальці в отвори. Мамине волосся звисає біля мого обличчя. *Я могла б відрізати його. Але ніколи так не зроблю.*

— Добре. Це просто ножиці. Вони викликають деякі страшні думки, але ти не керуватимешся ними, тому що ти, Саманта МакАллістер, хороша людина.

Її голос звучить ясніше. Я кидаю ножиці на підлогу й відштовхую якнайдалі. Кидаюся в мамині обійми і міцно стискаю її з надією, що нам востаннє доведеться проходити через таке, хоча знаю, що це не так. Тривожні атаки наче землетруси. Я відчуваю полегшення, коли земля припиняє коливатись, але знаю, що новий поштовх не за горами і я не зможу його передбачити.

— Що мені їм сказати?

Їм не можна дізнатись про ОКР чи про виснажливі неконтрольовані думки, адже мої подруги нормальні. І досконалі. Вони пишаються цією нормальністю і досконалістю, і їм *не можна* дізнатись, що я дуже далеко від одного й другого.

— Пейдж підмінює тебе з трояндами. Дівчата думають, що ти допомагаєш мені на кухні, — мама передає мені рушник, щоб я привела себе до ладу. — Підіймайся нагору, коли будеш готова.

Ще довго сиджу на самоті, дихаючи якомога глибше. Все ще не можу дивитись на ножиці, що лежать на протилежному боці кухні. Впевнена, мама заховає усі гострі предмети в будинку на наступні декілька днів, але зараз я в нормі.

Знаю, що в темному закутку мого мозку все ще ховається одна думка. Не атакує, але це робить її ще страшнішою. Тому що саме такі думки ніколи не йдуть з голови. І саме вони лякають мене найбільше.

Що, як я божевільна?

КУПИТИ